

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุ

FACTORS AFFECTING THE NEEDS FOR PURSUING FURTHER STUDY IN A MASTER OF EDUCATIONAL DEGREE, MAJORING IN BUSINESS AND VOCATIONAL EDUCATION, AT FACULTY OF EDUCATION, CHULALONGKORN UNIVERSITY: A MULTIPLE DISCRIMINANT ANALYSIS

ดร.วิรุจ กิจนันท์วิวัฒน์

สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail : Virut24@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อสำรวจสภาพความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่คัดสรรและสร้างสมการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติการสอนทางธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา หรือปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 618 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน สถิติไค-สแควร์ (Chi-square) และการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุ (Multiple Discriminant Analysis) ด้วยโปรแกรม SPSS for windows

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาไม่ต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.8 รองลงมา คือต้องการศึกษาต่อในอนาคต (ระหว่าง 1-5 ปี) คิดเป็นร้อยละ 24.6 และต้องการศึกษาต่อทันที น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 22.6
2. ปัจจัยที่คัดสรรในการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาพบว่าฟังก์ชันที่ 1 จำแนกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และ (2) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ตัวแปรที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุดคือ คณะที่สำเร็จการศึกษาความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ ส่วนฟังก์ชันที่ 2 จำแนกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และ (2) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ตัวแปรที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุดคืออายุความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา โดยฟังก์ชันสามารถจำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที กลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ โดยรวมได้ถูกต้องร้อยละ 55.50

ABSTRACT

The purposes of this research were (1) to survey the needs for pursuing further study of teachers and educational personnel in the master of education program in business and vocational education, at the Faculty of Education, Chulalongkorn University; and (2) to analyze selected factors and formulate a discriminating equation of the needs for pursuing further study. The research sample consisted of 618 teachers and educational personnel who were teaching in business education and vocational education or working in related fields at schools under the Ministry of Education in Bangkok Metropolis and vicinities. The employed research instrument was a questionnaire on factors affecting the needs for pursuing further study in the master of education program, majoring in business and vocational education. The research data were analyzed by employing the SPSS for Windows Program to calculate for descriptive statistics, chi-square test, and multiple discriminant analysis (MDA).

The research findings were as follows:

1. The majority of teachers and educational personnel (52.8 %) did not have the needs for pursuing further study in the master of education program in business and vocational education; while 24.6 percent of them expressed their needs for pursuing further study in the future (from 1-5 years), and only 22.6 percent of them expressed their needs for pursuing further study immediately.

2. Regarding selected factors in discriminating the needs of pursuing further study of teachers and educational personnel, it was found that the First Function discriminated the sample into 2 groups: (1) the group of teachers and educational personnel that needed to pursue further study immediately or needed to pursue further study in the future, and (2) the group of teachers and educational personnel that did not need further study. The main factors that could best discriminate the groups were the following: the faculty from which the person graduated, the subjective norm, and the supports for further study from the work unit. The Second Function discriminated teachers and educational personnel into 2 groups: (1) the group of teachers and educational personnel that needed to pursue further study immediately, and (2) the group of teachers and educational personnel that need to pursue further study in the future or did not need to pursue further study. The best factors of this discrimination in the second function were age, convenience of traveling between place of residence and the Faculty of Education, Chulalongkorn University, career expectation, and teaching responsibility in business education and vocational education. These multiple discriminant functions could correctly classify the sample into the three groups of those who needed to further study immediately, those who needed to further study in the future, and those who did not need to further study at 55.50 percent.

บทนำ

การจัดการอาชีวศึกษาของไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 (สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, 2550) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) (คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549) ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อการพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้และให้คนไทยทั้งปวงได้รับโอกาสเท่าเทียมกันทางการศึกษา ส่งผลให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตอันเป็นเงื่อนไขไปสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ สามารถพึ่งตนเองได้ และสามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ แม้นับปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจะได้ดำเนินการปฏิรูปการอาชีวศึกษา โดยคำนึงถึงการพัฒนาหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ การปรับวิธีเรียน และการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อเร่งผลิตกำลังคนให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ แต่ปัจจัยสำคัญที่จะสามารถพัฒนาให้มีคุณภาพและให้สำเร็จดังเป้าประสงค์ได้ คงหนีไม่พ้นการพัฒนาคุณภาพของครูผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษาในสายธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยของ สิริฉันท สิริกุล เดชพาหงษ์ และจรรยา มาติลกโกวิท (2542) พบว่าครูผู้สอนในสายธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา มักจะถูกเลเยและไม่ได้ให้ความสำคัญ นอกจากนี้ครูที่สอนอยู่ในสถานศึกษาส่วนหนึ่งก็ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาโดยตรง ทำให้ครูอาจารย์ขาดความรู้ประสบการณ์ที่เพียงพอในการสอนจึงทำให้ไม่สามารถสอนนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงได้ (วิรุจ กิจนันทวิวัฒน์, 2555)

นอกจากนี้จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในปีการศึกษา 2551 ยังพบว่าจำนวนข้าราชการครูและพนักงานราชการที่ทำหน้าที่สอนในอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่จะสำเร็จวุฒิมัธยมศึกษาเพียงในระดับปริญญาตรีโดยคิด เป็นร้อยละ 67.9 ของจำนวนข้าราชการครูและพนักงานที่ทำหน้าที่สอนในอาชีวศึกษาทั้งหมด รวมทั้งมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนทางธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาในประเทศไทยก็มีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เช่น คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีราชมงคล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ธุรกิจศึกษาคืออะไร, 2554)

จากปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่รับผิดชอบสอนหรือเกี่ยวข้องกับธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาพบว่าต่างมีความต้องการศึกษาเพิ่มเติมความรู้และทักษะต่างๆ ในการจัดการเรียนรู้ให้มีความก้าวหน้าทันต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งความต้องการต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่ ความต้องการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาทั้งระดับปริญญาโทและปริญญาเอก การฝึกอบรมความรู้ความสามารถและทักษะเฉพาะอย่าง เพื่อที่จะได้นำไปใช้ในการสอนให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ความต้องการเหล่านี้ยังไม่มีการศึกษาวิจัยที่มุ่งศึกษาถึงสภาพความต้องการศึกษาต่อ รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยที่คัดสรรและสร้างสมการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิตของครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติการสอนวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา ซึ่งหากได้มีการศึกษาในหัวข้อนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนจัดการศึกษาได้ถูกต้องตามความต้องการและสามารถพัฒนาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ สร้างคุณภาพให้เกิดกับการศึกษาทางธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาอย่างเต็มที่ซึ่งเป็นผลให้ประเทศชาติสามารถพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อการเจริญเติบโตของประเทศได้อย่างยั่งยืนและสามารถแข่งขันได้กับนานาชาตินั่นเอง

ในฐานะที่สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสาขาวิชาที่รับผิดชอบในการผลิต ครูอาจารย์ผู้สอนวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาให้แก่สถานศึกษาทั้งสายสามัญและสายอาชีวศึกษา ได้เล็งเห็นความสำคัญในการเปิดสอนหลักสูตร ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ปฏิบัติการสอนวิชาทางธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา เพราะการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษาจะมีส่วนร่วมที่สำคัญในการบุกเบิกพัฒนาองค์ความรู้ทางธุรกิจและอาชีวศึกษาให้เท่าทันและขึ้นนำการพัฒนาการศึกษาของประเทศไทยให้สามารถแข่งขันได้กับนานาชาติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต

สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของครู-อาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยมาใช้ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดแก่ทุกๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียน ผู้บริหาร รวมถึง สังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ตรวจสอบสภาพความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่คัดสรรและสร้างสมการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ที่ปฏิบัติการสอนวิชาทางธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา หรือปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานนโยบายและแผนงาน งานสารสนเทศ การเงิน และงานวิจัยทางการศึกษาของหน่วยงานที่ทำงานอยู่ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ถูกกำหนดขึ้นโดยวิธีแบบเจาะจง โดยการกำหนดประชากรเป้าหมายและสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ดังนี้

ขั้นที่ 1. แบ่งสถานศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี ออกตามเขตพื้นที่การศึกษา

ขั้นที่ 2. ทำการจำแนกสถานศึกษา โดยดำเนินการดังนี้
2.1 สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (ประเภทสามัญศึกษา) และสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้ดำเนินการสุ่มแบบสัดส่วนสถานศึกษา สังกัดละ 20% ของจำนวนสถานศึกษาทั้งหมดโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2.2 สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (ประเภทอาชีวศึกษา) ได้ดำเนินการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกศึกษาในสถานศึกษาทุกแห่งที่ตั้งอยู่ในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา

ขั้นที่ 3. สุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ได้จากข้อ 2 โดยขอความร่วมมือผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้สุ่มตัวแทนผู้วิจัยโดยสุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นตัวแทนสถานศึกษาอย่างน้อยสถานศึกษาละ 2 ท่าน

เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรคำนวณขนาดตัวอย่างในกรณีที่ไม่ทราบขนาดของประชากรที่แน่นอนของ Cochran (1977) โดยให้ความผิดพลาด 5% ระดับความเชื่อมั่น 95% และสัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร เท่ากับ 0.5 ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ต้องไม่น้อยกว่า 384 คน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2546) พบว่าอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามทางไปรษณีย์ที่ใช้สอบถามครูผู้สอนในระดับมัธยมโดยเฉลี่ยมีค่าประมาณร้อยละ 50-60 ดังนั้นเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามที่ผู้วิจัยต้องการจึงปรับขนาดของจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้เพิ่มขึ้นเป็น 1,100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการ ศึกษาต่อจากนั้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และตรวจวัดความสอดคล้อง

ข้อคำถามกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อแก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถาม และนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha เท่ากับ .879 โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล 2) แบบสอบถามความต้องการศึกษาต่อ โดยแบ่งเป็นต้องการศึกษาต่อทันทีที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และไม่ต้องการศึกษาต่อ รวมถึงคำถามเกี่ยวกับเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อที่ต้องการ และ 3) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจ และอาชีวศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนโดยส่วนหนึ่งไปรับคืนด้วยตนเอง และอีกส่วนหนึ่งได้ขอความอนุเคราะห์จากทางสถานศึกษาให้ส่งคืนทางไปรษณีย์ ซึ่งผู้วิจัยได้แนบซองติดแสตมป์ไว้ให้ทางสถานศึกษาแล้ว โดยผู้วิจัยเริ่มทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2554 ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้นจำนวน 618 คน ซึ่งมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำที่กำหนดไว้ และมากพอที่จะสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และร้อยละ (Percentage) โดยนำเสนอในรูปแบบบรรยาย 2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาโดยใช้สถิติไคสแควร์ (χ^2 - test) และ 3) การวิเคราะห์ปัจจัยที่คัดสรร และสร้างสมการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อโดยใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุ (Multiple Discriminant Analysis) เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้มีตัวแปรที่เป็นตัวแปรเชิงกลุ่ม (Categorical Variables) ดังนั้นก่อนที่จะวิเคราะห์ปัจจัยที่คัดสรรและสร้างสมการจำแนกกลุ่มพหุต้องปรับให้อยู่ในรูปแบบตัวแปรเทียม (Dummy Variables) โดยจะกำหนดรหัสตัวแปรให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มากกว่าหรือเท่ากับ 3.0 สำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์ รับผิดชอบสอนในวิชา

ธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ และมีความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยมาคณะครุศาสตร์ แทนค่าด้วย 1 ส่วนค่าที่ต่างจากตัวแปรเหล่านี้แทนค่าด้วย 0

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยส่วนที่ 1 พบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาส่วนใหญ่ไม่ต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา ร้อยละ 52.8 โดยให้เหตุผลที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ เช่น สำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิตแล้ว มีภาระงานมาก สุขภาพไม่แข็งแรง เป็นต้น รองลงมาคือต้องการศึกษาต่อในอนาคต (ระหว่าง 1-5 ปี) ร้อยละ 24.6 และต้องการศึกษาต่อทันที ร้อยละ 22.6 ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษามีความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยเพื่อมาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร้อยละ 50 มีความสะดวกในการเดินทางจากที่ทำงานเพื่อมาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร้อยละ 53.9 มีความเชื่อว่าหน่วยงานจะสนับสนุนในการศึกษาหลักสูตรนี้แก่บุคคลากรในสังกัด ร้อยละ 76.5 ต้องการให้หน่วยงานต้นสังกัดอนุญาตให้สามารถศึกษาต่อได้โดยทำงานตามปกติ ร้อยละ 67.2 ต้องการศึกษาคอนอกเวลาราชการ ร้อยละ 78.2 ต้องการศึกษาต่อโดยให้ผู้เรียนสามารถเลือกระหว่างการจัดทำวิทยานิพนธ์ (Thesis) หรือ การสอบรวบยอดความรู้ (Comprehensive) ร้อยละ 73.6 ต้องการให้มีการกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรโดยผู้เรียนต้องสำเร็จการศึกษาเฉพาะทางการศึกษา ร้อยละ 60.4 ต้องการให้มีประสบการณ์ในการทำงานไม่น้อยกว่า 2 ปี ร้อยละ 60.5 ต้องการให้คัดเลือกเข้าศึกษาโดยการสอบสัมภาษณ์ ร้อยละ 88.2 ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องมีความรู้เฉพาะเกี่ยวกับธุรกิจและอาชีวศึกษา ร้อยละ 56.8 ไม่ต้องการคัดเลือกเข้าศึกษาโดยการสอบข้อเขียน ร้อยละ 57 และไม่ต้องการคัดเลือกเข้าศึกษาโดยสอบภาษาอังกฤษ ร้อยละ 62.5 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อ พบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษามีความต้องการพัฒนาตนเองสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.46 ลำดับต่อมาคือทัศนคติต่อวิชาชีพครูมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.34 ทัศนคติต่อการศึกษาในสายอาชีวศึกษามีค่าเฉลี่ยใน

ระดับมากเท่ากับ 4.20 ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และด้านสถาบันการศึกษา มีค่าเฉลี่ยในระดับมากเท่ากับ 4.09 และ 4.07 ตามลำดับ และความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลางเท่ากับ 2.86

จากตารางที่ 1 ที่แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการศึกษาต่อ พบว่าความต้องการศึกษาต่อของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสะดวกในการเดินทางจากที่ทำงานถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่มีความสัมพันธ์กับคณะที่สำเร็จการศึกษา ความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และความเชื่อที่ว่าหน่วยงานต้นสังกัดจะสนับสนุนให้บุคลากรได้ศึกษาต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตัวแปรเชิงปริมาณที่ใช้ในการจำแนกกลุ่ม พบว่าเมื่อทำการพิจารณาจากค่า p-value ของแต่ละตัวแปร พบว่ามี 3 ตัวแปร คือ ทักษะติดต่อวิชาชีพครู สถาบันการศึกษา และทัศนคติต่อการศึกษาในสายอาชีวศึกษา มีค่า p-value มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด 0.05 แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อ จึงไม่สามารถนำมาใช้ในการจำแนกกลุ่มได้ และพบว่ามีตัวแปร 4 ตัวแปร ได้แก่ อายุ ความต้องการพัฒนาตนเอง ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีค่า p-value น้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 จึงมีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา และสรุปได้ว่า ทั้ง 4 ตัวแปรนี้เป็นตัวแปรที่สามารถนำมาใช้ในการจำแนกกลุ่มได้ นอกจากนี้จากข้อมูลในตารางที่ 1 ที่พบว่า ความต้องการศึกษาต่อมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเชิงกลุ่ม 5 ตัวแปร ได้แก่

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการศึกษาต่อของครู อาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล (* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05)					
ตัวแปร	χ^2	Sig.	ตัวแปร	χ^2	Sig.
คณะที่สำเร็จการศึกษา (ครุศาสตร์ หรือ อื่นๆ)	58.869	.000*	ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ	6.272	.043*
ความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา	9.122	.011*	ความสะดวกในการเดินทางจากที่ทำงานถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ	2.213	.331
หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ	15.210	.000*	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	13.612	.001*

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลการคัดเลือกตัวแปรจำแนกกลุ่มพบ

ตัวแปร	ความต้องการศึกษาต่อ						Wilks' Lambda	F	p-value(Sig.)
	ศึกษาต่อทันที		ศึกษาต่อในอนาคต		ไม่ศึกษาต่อ				
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
อายุ	40.46	10.29	36.90	10.13	43.71	10.42	0.930	23.518	.000*
ความต้องการพัฒนาตนเอง	4.56	0.41	4.51	0.45	4.39	0.53	0.978	6.796	.001*
ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ	4.19	0.57	4.06	0.48	4.06	0.57	0.990	3.191	.042*
ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.19	0.99	3.03	0.85	2.63	0.99	0.941	19.387	.000*
ทัศนคติต่อวิชาชีพครู	4.41	0.42	4.32	0.39	4.32	0.43	0.992	2.415	.090
สถาบันการศึกษา	4.13	0.69	4.10	0.57	4.04	0.68	0.997	0.944	.389
ทัศนคติต่อการศึกษาในสายอาชีวศึกษา	4.24	0.50	4.22	0.49	4.16	0.50	0.995	1.432	.240

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่า Box's M = 260.135 F Approx. = 1.614 df1 = 156 df2 = 501088.017 Sig. = .000

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณะที่สำเร็จการศึกษา ความรับผิดชอบ
สอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุน
ให้ศึกษาต่อ และความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัย
มาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงนำตัวแปรทั้งหมดนี้ มาปรับให้อยู่ในรูป
ตัวแปรเทียม (Dummy variable) และนำมาใช้ ในการจำแนก
กลุ่มได้ โดยสรุปรวมมีตัวแปรทั้งหมด 9 ตัวแปร ที่สามารถนำมาใช้
ในการจำแนกกลุ่มพหุ และเมื่อทำการทดสอบความแปรปรวน-
ความแปรปรวนร่วม (Covariance Matrix) ของกลุ่มตัวอย่าง
พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า
Box's M เท่ากับ 260.135 และ p-value เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า
0.05 แสดงว่าการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มในครั้งนี้ มีการฝ่าฝืน
ข้อตกลงเบื้องต้นที่กำหนดว่าเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความ
แปรปรวนร่วมระหว่างกลุ่มทั้ง 3 กลุ่มต้องไม่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งนี้เนื่องจากฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุ
มีขนาดใหญ่ (618 คน) ดังนั้นจึงสามารถทำการวิเคราะห์จำแนก
กลุ่มพหุต่อไปได้ (Hair, Anderson, Tatham and Black, 1998
และ Huberty, 2004 อ้างถึงใน สิทธิพันธ์ ยศยอดยิ่ง, 2547)

การวิเคราะห์คุณภาพของฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุ
โดยพิจารณาค่าสถิติที่ใช้ในการตัดสินฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุ

พบว่า การวิเคราะห์จำแนกประกอบด้วยฟังก์ชันจำแนก 2 ฟังก์ชัน
เมื่อทดสอบนัยสำคัญของฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุที่ 1 ปรากฏว่า
สามารถจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุดเป็นอันดับที่ 1 พิจารณาจากค่า
โค-สแควร์เท่ากับ 169.394 ที่องศาอิสระ เท่ากับ 18 และมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุ
มีค่าไอแกนเท่ากับ 0.28 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 1 แสดงว่าฟังก์ชันนี้
ทำให้ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มน้อยกว่าความแปรปรวน
ภายในกลุ่ม (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546) ตัวแปรจำแนกกลุ่มพหุ
ที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุด้วยค่าสหสัมพันธ์
คาโนนิคัล (Canonical Correlation) เท่ากับ 0.468 และฟังก์ชัน
นี้สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 90.1 ส่วนฟังก์ชัน
จำแนกที่ 2 พบว่ามีค่าไอแกน (Eigenvalue) เท่ากับ 0.031
แสดงว่าฟังก์ชันนี้ทำให้ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มน้อยกว่า
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม และตัวแปรจำแนกกลุ่มพหุที่ศึกษามี
ความสัมพันธ์กับฟังก์ชันจำแนกกลุ่มพหุด้วยค่าสหสัมพันธ์
คาโนนิคัล เท่ากับ 0.173 และฟังก์ชันนี้สามารถอธิบายความ
แปรปรวนได้ร้อยละ 9.9

**ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการทำนายปัจจัย
ที่ส่งผลต่อความต้องการศึกษาต่อ** (ดังแสดงในตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ตัวแปรจำแนกกลุ่มพหุ ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างจำแนกกลุ่มพหุของครูที่มีความต้องการศึกษาต่างกัน

ตัวแปร จำแนกกลุ่มพหุ	ฟังก์ชันที่ 1			ฟังก์ชันที่ 2		
	คะแนนดิบ	คะแนนมาตรฐาน	สปร ตัวแปร	คะแนนดิบ	คะแนนมาตรฐาน	สปร ตัวแปร
Constant	-2.951			-6.600		
อายุ	-0.047	-0.487	-0.479	0.048	0.496	0.598*
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	0.023	0.011	-0.278	-0.430	-0.212	-0.162
คณะที่สำเร็จการศึกษา	1.511	0.671	0.612*	-0.176	-0.078	-0.112
สอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา	0.543	0.236	0.177	0.782	0.340	0.447*
หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ	0.453	0.190	0.300*	-0.151	-0.063	0.050
ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัย ถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ	0.269	0.134	0.089	0.870	0.434	0.511*
ความต้องการพัฒนาตนเอง	0.518	0.253	0.269	0.112	0.055	0.242
ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ	-0.136	-0.075	0.102	0.729	0.403	0.493*
ความคล้อยตามบุคคลเกี่ยวข้อง	0.427	0.411	0.456*	0.206	0.198	0.391

ค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก ฟังก์ชันที่ 1 ศึกษาต่อทันที = 0.513 ศึกษาต่อในอนาคต = 0.597 / ไม่ศึกษาต่อ = -0.499
(Group centroid) ฟังก์ชันที่ 2 ศึกษาต่อทันที = 0.275 / ศึกษาต่อในอนาคต = -0.234 ไม่ศึกษาต่อ = -0.009

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสามารถของปัจจัยในการจำแนกความต้องการศึกษาต่อ พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐาน โดยไม่พิจารณาเครื่องหมาย พบว่าฟังก์ชันที่ 1 จำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก (Group centroid) เป็นบวก เท่ากับ 0.513 และ 0.597 ตามลำดับ กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก (Group centroid) เป็นลบ เท่ากับ -0.499 สำหรับฟังก์ชันที่ 1 นี้ตัวแปรที่สามารถทำนายความต้องการศึกษาต่อได้ดีที่สุดคือ คณะที่สำเร็จการศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ 0.671 รองลงมาคือ อายุ ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง และความต้องการพัฒนาตนเอง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.487, 0.411 และ 0.253 ตามลำดับ สำหรับตัวแปรที่ทำนายความต้องการศึกษาต่อได้น้อยที่สุดในฟังก์ชันคือ ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.011 โดยสามารถเขียนสมการจำแนกกลุ่มพหุ ในรูปคะแนนมาตรฐานของฟังก์ชันที่ 1 ได้ดังนี้

$$Z = -0.487 (\text{อายุ}) + 0.011 (\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน}) + 0.671 (\text{คณะที่สำเร็จการศึกษา}) + 0.236 (\text{สอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา}) + 0.190 (\text{หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ}) + 0.134 (\text{ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ}) + 0.253 (\text{ความต้องการพัฒนาตนเอง}) - 0.075 (\text{ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ}) + 0.411 (\text{ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง})$$

สำหรับฟังก์ชันที่ 2 สามารถจำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก (Group centroid) เป็นบวก เท่ากับ 0.275 กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก (Group centroid) เป็นลบ เท่ากับ -0.234 และ -0.009 ตามลำดับ สำหรับฟังก์ชันที่ 2 นี้ตัวแปรที่สามารถทำนายความต้องการ

ศึกษาต่อได้ดีที่สุด คือ อายุ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ 0.496 รองลงมาคือ ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัย ถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ สอนในวิชาธุรกิจศึกษา และอาชีวศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.434, 0.403, 0.340 และ 0.212 ตามลำดับ สำหรับตัวแปรที่ทำนายความต้องการศึกษาต่อได้น้อยที่สุดในฟังก์ชันนี้คือ หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.063 โดยสามารถเขียนสมการจำแนกกลุ่มพหุในรูปคะแนนมาตรฐาน ของฟังก์ชันที่ 2 ได้ดังนี้

$$Z = 0.496 (\text{อายุ}) - 0.212 (\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน}) - 0.078 (\text{คณะที่สำเร็จการศึกษา}) + 0.340 (\text{สอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา}) - 0.063 (\text{หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ}) + 0.434 (\text{ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ}) + 0.055 (\text{ความต้องการพัฒนาตนเอง}) + 0.403 (\text{ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ}) + 0.198 (\text{ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง})$$

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อ

การวิเคราะห์ปัจจัยที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อ พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Correlation Coefficient) ซึ่งจะมีลักษณะเหมือนกับ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ในการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) จึงเป็นค่าที่บอกให้ทราบว่าตัวแปรจำแนกกลุ่มพหุตัวใดที่สามารถจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุด โดยเลือกเฉพาะค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่สูงกว่า ± 0.30 ขึ้น (Hair et.al, 1998) ดังนั้นตัวแปรสำคัญของฟังก์ชันที่ 1 ในการจำแนกระหว่าง (1) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ออกจากกันมีทั้งหมด 3 ตัวแปร คือ คณะที่สำเร็จการศึกษา ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปร เท่ากับ 0.612, 0.456 และ 0.300 ตามลำดับ

และเมื่อพิจารณาตามเครื่องหมาย (+,-) ของค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก พบว่ากลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต จะสำเร็จการศึกษาในคณะครุศาสตร์ /ศึกษาศาสตร์ มีความเห็นว่าหน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ และมีคะแนนความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้องสูงกว่า กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ

ส่วนตัวแปรสำคัญของฟังก์ชันที่ 2 ที่ใช้จำแนกระหว่าง (1) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ออกจากกันมีทั้งหมด 4 ตัวแปร คือ อายุ ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปร เท่ากับ 0.598, 0.511, 0.493 และ 0.447 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาตามเครื่องหมาย (+,-) ของค่าเฉลี่ยคะแนนจำแนก พบว่า กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที จะเป็นผู้รับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา มีความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอายุมากกว่า และมีความคาดหวังในการประกอบอาชีพสูงกว่า กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ

เมื่อวิเคราะห์ความถูกต้องของฟังก์ชันจำแนกที่ได้มาจำแนกกลุ่ม พบว่า ฟังก์ชันสามารถจำแนกครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาในกลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อทันที ได้ถูกต้องร้อยละ 42.1 สามารถจำแนกกลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคตได้ถูกต้องร้อยละ 53.9 และสามารถจำแนกกลุ่มที่ไม่ต้องการศึกษาต่อได้ถูกต้องร้อยละ 62 นอกจากนี้ฟังก์ชันที่ได้สามารถจำแนกครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษากลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อทันที กลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ โดยรวมได้ถูกต้องร้อยละ 55.50 ผลการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทาง

การศึกษาส่วนใหญ่ไม่ต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา รองลงมาคือต้องการศึกษาต่อในอนาคตในช่วง 1-5 ปี และต้องการศึกษาต่อทันที ตามลำดับ ปัจจัยที่คัดสรรในการจำแนกกลุ่มความต้องการศึกษาต่อของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาพบว่าฟังก์ชันที่ 1 จำแนกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และกลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ตัวแปรที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุดคือ คณะที่สำเร็จการศึกษา ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง และหน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ ส่วนฟังก์ชันที่ 2 จำแนกกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที กับ (2) กลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ตัวแปรที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มได้ดีที่สุดคือ อายุ ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษา โดยฟังก์ชันสามารถจำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที กลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และกลุ่มที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ โดยรวมได้ถูกต้องร้อยละ 55.50

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที มีแนวโน้มอายุมากกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคตและไม่ต้องการศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของผานิต วิมลรัตน์ปัญญา (2539) ที่พบว่า อายุสามารถทำนายเจตนาการเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา อย่างไรก็ตามในงานวิจัยนี้พบว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีอายุสูงมากกว่า 50 ปีขึ้นไปมีแนวโน้มจะไม่ศึกษาต่อสูงที่สุดคิดเป็นจำนวน 118 คนจากจำนวนครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ

ทั้งหมด 326 คน โดยให้เหตุผลที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ เพราะมีอายุมาก มีภาระครอบครัวที่ต้องดูแล มีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพส่วนตัว และสำเร็จการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพคุณ ศิริวรรณ และคณะ (2539) ที่ศึกษาความต้องการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของอาจารย์เกษียรในหน่วยงานหรือสถานศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ พบว่าเหตุผลที่อาจารย์ไม่ต้องการศึกษาต่อเพราะมีอายุมากแล้ว ผลงานวิจัยนี้ยังพบว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 10 ปีมีความต้องการศึกษาต่อขั้นที่สูงที่สุด โดยมีจำนวน 76 คน จากครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที 140 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 อาจเป็นเพราะครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานมานานพอสมควรและต้องการก้าวขึ้นไปดำรงตำแหน่งทางการบริหารมีความจำเป็นจะต้องจบการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทางด้านการบริหารทั้งการบริหารในหน่วยงานและการบริหารบุคคลตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารในสถานศึกษา

ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันที มีความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยมาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มากกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคตและไม่ต้องการศึกษาต่อ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ผ่องศรี เกียรติเลิศนา รัตนา ขอนตะวัน และ รุติณัฐ อัครเดชะอนันต์ (2551) ที่ศึกษาความต้องการของพยาบาลในการศึกษาต่อหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต โดยพบว่า ความสะดวกสบายในการเดินทางมีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันที มีความคาดหวังในการประกอบอาชีพ เช่น ต้องการความมั่นคงในการประกอบอาชีพ ต้องการความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ต้องการได้รับเงินเดือนที่สูงขึ้น และต้องการมีความรู้ในสาขาวิชาที่เรียนให้ลึกซึ้งมากขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ สูงกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคตหรือไม่ต้องการศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัสมา บุญชัยยะ (2551) และ ศรารัตน์ ศิริพันธุ์ (2544) ที่กล่าวว่าความคาดหวังในการประกอบอาชีพเป็นปัจจัย

ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับปริญญาโท

ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันที จะเป็นผู้รับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษามากกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคตและไม่ต้องการศึกษาต่อ การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรที่จะเปิดสอนเป็นหลักสูตรระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษา ดังนั้นครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นผู้รับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีวศึกษาจึงมีความต้องการศึกษาต่อทันทีในสาขาวิชานี้สูงกว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต หรือไม่ต้องการศึกษาต่อ เพื่อนำเอาความรู้ที่เกี่ยวข้องจากการเรียนระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีวศึกษาไปใช้พัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ที่พบว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันทีจะมีคะแนน ความต้องการมีความรู้ในสาขาวิชาที่เรียนให้ลึกซึ้งเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมากที่สุด เท่ากับ 4.66 ซึ่งมีค่ามากกว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และไม่ต้องการศึกษาต่อโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.47 และ 4.42 ตามลำดับ

งานวิจัยยังพบอีกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันทีและต้องการศึกษาต่อในอนาคต จะสำเร็จการศึกษาคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ มากกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ซึ่งผลงานวิจัยนี้พบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันที ร้อยละ 80.7 และต้องการศึกษาต่อในอนาคต ร้อยละ 85.5 สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันทีและต้องการศึกษาต่อในอนาคต ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ จะมีความคุ้นเคย เข้าใจระบบการเรียนการสอน ความรัก และความผูกพันในวิชาชีพครูมากกว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะอื่น ๆ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นจึงยังคงมีความต้องการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์

นอกจากนี้ตัวแปรความคล้ายตามความต้องการบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันที และต้องการศึกษาต่อในอนาคต มีความคล้ายตามความต้องการบุคคลที่เกี่ยวข้องมากกว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ โดยกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจมากที่สุดในงานวิจัยนี้คือ ตัวเอง รองลงมาคือ บิดามารดา ผู้บังคับบัญชา ญาติ พี่น้อง เพื่อนและคนรู้จัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผานิต วิมลรัตน์ปัญญา (2539) ที่กล่าวว่า การคล้ายตามกลุ่มอ้างอิงสามารถทำนายเจตนาในการเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการศึกษาศาสตร์ (ภาคนอกเวลาราชการ) ได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยกลุ่มอ้างอิงที่มีคะแนนความน่าเชื่อถือมากที่สุดคือตัวเอง ผู้บริหารสถานศึกษา ญาติพี่น้อง เพื่อนร่วมงาน และ บิดามารดา และสอดคล้องกับ งานวิจัยของพุดธิมา เอี่ยมสุภษิต (2545) ที่ศึกษาความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษาในสถาบันสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในจังหวัดพิษณุโลก พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ศึกษาต่อมีส่วนของผู้ที่มีความต้องการศึกษาต่อสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ศึกษาต่อ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมาลี จุลเจิม (2540) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกประกอบอาชีพของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่าอิทธิพลที่สำคัญมากต่อการเลือกศึกษาต่อ และเลือกอาชีพของนักเรียนคือตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ไม่ว่าจะเป็น บิดามารดา เพื่อน บุคคลในอาชีพ และบุคคลภายในโรงเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการได้รับคำแนะนำจากบุคคลที่น่าเชื่อถือล้วนมีส่วนสำคัญ ในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความต้องการศึกษาต่อ ไม่ว่าจะศึกษาต่อทันทีหรือศึกษาต่อในอนาคต ระเบียบ อรรถ (2537) ได้สรุปถึงเหตุจูงใจให้นักเรียนตัดสินใจศึกษาต่อว่า มนุษย์ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม ดังนั้นสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงบุคคลก็จะมีอิทธิพลในหลายๆ ด้าน นักศึกษาต้องคำนึงถึงแรงจูงใจที่สำคัญได้แก่ อิทธิพลทางครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาของพ่อแม่และความชื่นชมที่เขามีต่อญาติ พี่น้องและเพื่อน ซึ่งประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพทำให้เกิดความต้องการอยากเลียนแบบบุคคลเหล่านั้น

สุดท้ายงานวิจัยนี้พบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ที่มีความต้องการศึกษาต่อทันทีและต้องการศึกษาต่อในอนาคต มีความเชื่อว่าหน่วยงานต้นสังกัดจะสนับสนุนให้ได้ศึกษาต่อสูงกว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ โดยงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกุสุมา สารดี (2551) ที่ศึกษาปัจจัยจำแนกการตัดสินใจศึกษาต่อต่างประเทศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี พบว่าการได้รับการสนับสนุนเป็นปัจจัยที่สามารถใช้จำแนกกลุ่มนักศึกษาในการตัดสินใจศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อต่างประเทศ กล่าวคือ การที่ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาเชื่อว่าตนเองจะได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานต้นสังกัดไม่ว่าจะเป็นการให้ลาศึกษาต่อเต็มเวลาหรือ ให้ลาศึกษาต่อโดยลดภาระงาน การให้ทุนการศึกษาบางส่วนหรือทั้งหมด ล้วนมีผลต่อความต้องการศึกษาต่อทันที หรือศึกษาต่อในอนาคตของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา เพราะบุคคลมักจะมีแนวโน้มเอียงที่จะตัดสินใจ และกระทำพฤติกรรมบางอย่างหนึ่งอย่างใดเมื่อรู้ว่าจะได้รับการสนับสนุนจากผู้อื่น (กุสุมา สารดี, 2551) งานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผ่องศรี เกียรติเลิศนภา, รัตนา ขอนตะวัน และ จิตติณัฐ อัครเดชขอนันต์ (2551) ที่ศึกษาความต้องการของพยาบาลในการศึกษาต่อหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต โดยงานวิจัยนี้พบว่า ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที ร้อยละ 83.6 และครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต ร้อยละ 83.6 มีความเชื่อว่าหน่วยงานของตนจะให้การสนับสนุนในการศึกษาต่อหลักสูตรนี้

ข้อเสนอแนะ

1. ผลการวิจัยพบว่าครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีความต้องการศึกษาต่อทันทีและต้องการศึกษาต่อในอนาคต มีความต้องการศึกษาต่อโดยการสอบสัมภาษณ์ ต้องการศึกษาในช่วงนอกเวลาราชการ ต้องการให้ผู้เรียนสามารถเลือกกระหว่างการจัดทำวิทยานิพนธ์ (Thesis) หรือ การสอบรวมยอดความรู้ (Comprehensive) นอกจากนี้ต้องการให้ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในหลักสูตรควรสำเร็จการศึกษาเฉพาะทางการศึกษามีประสบการณ์ในการทำงานไม่น้อยกว่า 2 ปี แต่ไม่จำเป็นต้องมีความรู้เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจและอาชีวศึกษา ดังนั้น คณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย ที่มโนบาย

จะเปิดรับระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจและอาชีพศึกษารวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำผลที่ได้รับจากงานวิจัยนี้ไปใช้ในการกำหนดหลักเกณฑ์การรับและสอบคัดเลือก เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้าศึกษา อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกดังกล่าวควรต้องดำรงไว้ซึ่งคุณภาพและมาตรฐานของการศึกษาด้วยเช่นกัน

2. จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงตัวแปรสำคัญที่ใช้ในการจำแนกกลุ่ม และได้สมการที่ใช้ในการทำนายความต้องการศึกษาต่อของครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา โดยฟังก์ชันที่ 1 พบว่าตัวแปรสำคัญที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที และต้องการศึกษาต่อในอนาคต กับ กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ ประกอบด้วย 3 ตัวแปร คือ ความสำเร็จการศึกษา ความคล้อยตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง และมีความเห็นว่าหน่วยงานต้นสังกัดสนับสนุนให้ศึกษาต่อ ส่วนฟังก์ชันที่ 2 ตัวแปรสำคัญที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อทันที กับ กลุ่มครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในอนาคต และไม่ต้องการศึกษาต่อ ประกอบด้วย 4 ตัวแปร คือ อายุ ความสะดวกในการเดินทางจากที่อยู่อาศัยถึงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ และความรับผิดชอบสอนในวิชาธุรกิจศึกษาและอาชีพศึกษา ดังนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยดังกล่าวไปใช้ในการวางแผนจัดการศึกษา ประชาสัมพันธ์ เช่น ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้บังคับบัญชา พ่อแม่ ผู้ที่มีชื่อเสียง และญาติพี่น้อง ได้มีส่วนร่วมในการให้คำแนะนำ และสนับสนุนให้ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษามีความต้องการศึกษาต่อ รวมทั้งควรจัดการเรียนการสอนในสถานที่ ครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาสามารถเดินทางมาศึกษาได้สะดวก นอกจากนี้ ควรมีการสร้างแรงจูงใจ และสร้างความคาดหวังในการประกอบอาชีพให้เกิดขึ้นกับครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญ และประโยชน์ในการประกอบอาชีพเมื่อได้รับวุฒิการศึกษาที่สูงขึ้น เช่น มีความก้าวหน้าและมั่นคงในการประกอบอาชีพ มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้น และมีรายได้สูงขึ้น

3. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ถึงแม้ว่าจะเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยซึ่งมีการเปิดสอนหลักสูตรบัณฑิตศึกษาทางการศึกษาเป็นจำนวนมากเมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยในภูมิภาคอื่น แต่เท่าที่การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้อยู่ยังไม่ครอบคลุมถึงครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาในภูมิภาคอื่น ๆ อีกทั้งการวิจัยในครั้งนี้ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลเฉพาะครูอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาที่รับผิดชอบสอนหรือทำงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจศึกษาและอาชีพศึกษา ดังนั้นจึงควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลกับครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาในภูมิภาคอื่น ๆ และรับผิดชอบสอนหรือทำงานในสาขาวิชาอื่น ๆ รวมถึง กลุ่มคนที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการศึกษา ว่ามีแนวโน้มความต้องการเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและตรงกับสภาพความต้องการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิตที่แท้จริงในแต่ละพื้นที่การศึกษา

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.** กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. **การวิเคราะห์สถิติ สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุกสูมา สารดี. 2551. "ปัจจัยจำแนกการตัดสินใจศึกษาต่อต่างประเทศ: การวิเคราะห์จำแนก". วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2549. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554.** กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี "ธุรกิจศึกษาคืออะไร." 2554. **Business Ways.** ฉบับที่ 7: 24-26.

นพคุณ ศิริวรรณ, ดนัย ดิษยบุตร, สมจิตต์ กล้ากลิ่น และ วันทนา ไชยดีสกุล. 2539. "ความต้องการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา และการฝึกอบรมเพิ่มเติมของอาจารย์เกษตร ในหน่วยงานหรือสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ". รายงานการวิจัย ภาควิชาครุศาสตร์เกษตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ผ่องศรี เกียรติเลิศสนภา รัตนา ขอนตะวัน และ จิตินันท์ อัครเดชะขันธ์. 2551. "ความต้องการของพยาบาลในการศึกษาต่อในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต." **พยาบาลสาร**. ปีที่ 35. ฉบับที่ 2. เมษายน - มิถุนายน 2551

ผานิต วิมลรัตน์ปัญญา. 2539. "การวิเคราะห์ความต้องการศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา ภาคนอกเวลาราชการของครู-อาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พฤติภา เอี่ยมสุภาสิต. 2545. "ความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษา ในสถาบันสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในจังหวัดพิษณุโลก." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ระเบียบ อรรถ. 2537. "มูลเหตุจูงใจให้นักเรียนตัดสินใจศึกษาต่อวิชาชีพ คหกรรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

วิรุจ กิจนันท์วิวัฒน์. 2555. "สมรรถนะ ปัญหาและคุณลักษณะพึงประสงค์ของครุธุรกิจศึกษาในศตวรรษที่ 21". **วารสารครุศาสตร์** คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (รอตีพิมพ์)

ศรารัตน์ ศิริพันธุ์. 2544. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับปริญญาโทด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี สารสนเทศของบัณฑิตด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี

สารสนเทศ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพฯ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2546. "เทคนิคการใช้แบบสอบถามสำหรับกรวิจัยทางการศึกษา". **ข่าวสารวิจัยการศึกษา**. ปีที่ 17. ฉบับที่ 1. ตุลาคม-พฤศจิกายน 2546

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. 2550. **รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ.

สิทธิพันธ์ ยศยอด้ย. 2547. "ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกมหาวิทยาลัยของนิสิตปริญญาโทบัณฑิตทางการศึกษา: การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิริฉันท์ สติกรกุล เตชพาหพงษ์ และ จริญญา มาดิลกโกวิท. 2542. "รายงานผลการวิจัย การวิเคราะห์สภาพ ปัญหา และแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาธุรกิจ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร : การวิจัยเอกสารและการวิจัยเชิงปริมาณ." กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมาลี จุลเจิม. 2540. "การศึกษาความสนใจในอาชีพของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของวิทยาลัยพัฒนการสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

อัสนา บุญชัยยะ. 2551. "แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ." วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Cochran, W.G. 1977. **Sampling Techniques**. 3rd ed. USA: John Willy&Sons, Inc.

Hair, J.F., Anderson, R.E., Tatham, R.E., and Black, W.C. 1998. **Multivariate Data Analysis**. 5th ed. Upper Saddle River NJ: Prentice Hall.

>> วิรุจ กิจนันทวิวัฒน์

สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก สาขา International Business จาก School of Management, Asian Institute of Technology ปริญญาโท สาขา Economics จาก College of Liberal Arts and Sciences, University of Colorado ประเทศสหรัฐอเมริกา ปริญญาตรี สาขาวิชาธุรกิจศึกษา (เกียรตินิยมอันดับ 1) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสาขาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ปัจจุบันทำงานในตำแหน่งอาจารย์ประจำ สาขาวิชาธุรกิจและอาชีพศึกษา ภาควิชานโยบายการจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย